

Aljosa, szerelmem

Aljosa nem orosz. Bár lehetne. Felőlem legalábbis. Aljosát mások nem így szólítják, hanem a saját nevén, vagy ki tudja, egyesek lehet, hogy nyuszikámozzák, pockocskámozzák vagy cicához hasonlítják. Én adtam neki ezt a nevet, de ettől még semmi hatalmam nem lett felette. Csak a nevét is megszerettem.

Aljosa évek óta használ engem valamire, én meg évek óta próbálok megmagyarázni magamnak, hogy szeret egy kicsit. Hogy van szíve, és benne vagyok. De nincsen erre semmi bizonyítékom, hacsak nem valami kifordított, ami arról szól, hogy ha ennyire bánt, akkor csak számítok neki. Azt, hogy mire használ, nem nehéz megmondani, mégsem egyszavas a válasz. Mert nem csak szexre. Azt hiszem, néha meglátja a rettenetes úrt a világban, amit nem tudnak elfedni a sötétkék óceánok, a bazalttá kristályosodó lávafolyamok, az irtásra váró, sűrű dzsungel, a támadást leső felhőkarcolók, és még az Isten sem tudja betölteni, legfőképp, mert nem is akarja, gondolom, és így Aljosa néha megpillantja az otromba semmit, az örökös várakozást, az újra és újra felvillanó kérdőjelet magában is, meg a félelmet, hogy nem hagy itt semmit, hogy nem teszi meg, amit megtehetne, hogy elmúlik anélkül, hogy a mű, a segítség vagy a szeretet, ami másoknak szólhatna éppen tőle, az megtestesülne és kiáradna a világba, mint a Szentlélek vagy bármi ehhez hasonló. Megijed, amikor magába néz, rettenettel tölti el a világ ürje és a nyomtalan eltűnés lehetősége, és ezért nőket gyűjt maga köré, hogy megóvják a félelemtől, vagy legalábbis eltereljék a figyelmét. Nőket, akiktől szenved, és akik megoldják az életét. Az egyikük vezeti a számláit, korrekt excel-táblába írogatja, mikor kinek mennyivel tartozik, jött-e már a gázos, főz neki, és persze lefekszik vele, a másik ápolgatja, köhögés elleni szirupot kever, ha hallja, hogy karcos a beszéde, kitakarítja a szobáját, és persze lefekszik vele,

a harmadik komoly vitákat folytat az emberiség történetéről, a halál utáni életről és hasonlókról, és persze lefekszik vele, a negyedik Isten természetéről kérdezi, és Aljosa visszahümmög válasz gyanánt, az ötödik már nem tudom, mit csinál amellet, hogy lefekszik vele, én pedig csak egyszerűen meghallgatom, ha mond valamit, amit ritkán szokott, és a pinámat adom a rendszeréhez a szerelmem mellett, ami nem tűnik nagy ügynek, hiszen ez láthatólag mindenkinél alapvetés és még extra is jön hozzá, de ha elmondanám, mi mindent csinálok meg a kedvéért azokban a rövid időszakokban, amikor fogad a lakásában, vagy követelón hív, hogy menjek már, talán nem is tűnne olyan jelentéktelennek ez az addíció. Ráadásul előfordult már, hogy elmagyaráztam neki, hol találja a drogériát, hogy kimossa közös nedveinket a lepedőjéből, de rémülettel töltötte el a drogéria gondolata, és azt mondta, ő ezt képtelen megcsinálni. Azt hiszem, az egyik, drogériáért felelős nővel kellett volna konzultálnom erről, de a dolgok természete miatt ez nem volt lehetséges. Aljosa néha felhív például akkor is, ha szemorvosra van szüksége, hogy ismerem-e jó szemorvost, majd amikor előkotrok egy címet a naptáramból nagy-nehezen, vagy megkérdezem gyengén látó ismerőseimet, Aljosa fogja magát, és elmegy egy másik szeretője szemorvosához.

Minden találkozásunkkor elmondja, „csak nőkkkel ne kezdjen az ember”, és gyermeki lelkével még komolyan is gondolja; tudom ám, hogy mi zavarja: az, hogy az excel-táblás lány, a takarítós lány, az entellektüel, én meg a többi, végső soron hasonlót akarunk, bár mindenki más formában: a szerelmét – ilyen egyszerűen. És a szerelme ígéretéért, mert annak csak az ígérete, az árnyéka létezik, mint egy háló, fenntartjuk őt a vízen. Átvisszük az óceánon, tempózunk rendesen, ha belegondolok, most már értem, miért kellünk annyian: egy nővel simán elsüllyedne, így meg végül meg fogja úszni. Ha öten tartják, az más. És amíg nem süllyednek el, addig bírják, nem az a kérdés, hogy panaszkodnak-e, hanem hogy csinálják-e.

Aljosa próbára teszi az önképemet. Vagy mondjuk inkább így: porig rombolja. Nincs képem magamról többé. Nemcsak azért, mert korábban azt hittem, rendes lány vagyok, és senki olyannak nem leszek a szeretője, aki mellettem mást is tart, hanem azt is hittem, időben észreveszem, ha bántanak, és gondolkodás nélkül otthagytok csapot-papot ilyen esetben. Nagyon kellett csalódnom magamban. Annyira elkezdtem kételkedni mindenben, amit magamról gondoltam, hogy egy időben azt kérdezgettem a belső hangomon, csak úgy, titokban, hogy ha megverne, akkor legalább megszűn-

nék-e szeretni őt, és meg tudnék-e szakítani vele minden kapcsolatot. Nem tudtam a választ, és ez megnyitotta bennem is a sűrű fekete szakadékot, amelyekben leginkább az a kérdés hangzott el vádlón és egyre fárasztóbban, hogy miféle szerencsétlen ösztönlény vagyok én, akinek sem méltósága, sem belátása nincsen, csak az a bombasztikusan hangzó, jolly joker, nyomorék szerelme.

Persze – egyébként – nem verne meg, nem úgy csinálja. Csak szól, hogy legyek figyelmes, ne lássanak meg a lépcsőházban, és surranjak be láthatatlanul a lakásába, nagyjából, mint a tizennyolcadik szobalány az ő kis várkastélyában. Nyilván, mert ott leskelődnek a szeretői a szomszédos ajtóknál, és nem akar nekik fájdalmat okozni. Vagy még inkább: untatja a magyarázkodás, szeretné megkímélni magát tőle. Utána azt is csinálja velem, amit egy szobalánnyal szokás, és ez nem igazán zavar, az örökös surranás ténye viszont nagyon is. Nem mondja, hogy szeret, nem mondja, hogy szüksége van rám, legfeljebb a szemorvos száma kell neki, de amikor elhagyom, akkor egy idő múlva megjelenik, és azt kérdezi, „mit hisztizel?“, így, „mit hisztizel már megint?“, és oldalra billenti a fejét, zsíros, őszülő haja, amit az átlagnál picit hosszabban hagy, a megdöntött oldalon lelóg, leomlik, bár omlós menyiségű már nincs, kezével beletúr, és várakozón néz rám, esetleg halkán ezt is mondja: „lenyugodtál már?“, és ha úgy érzi, hogy még mindig nem engedtem föl, akkor végighallgatja a mondandómat, végighallgatja az összes panaszomat, néha kutyajelleget ölt a szeme, mintha sajnálkozna, de mikor befejeztem, és sírtam, és elmagyaráztam, akkor kedvesen megint csak azt kérdezi, „mikor jössz föl? Csak beszéljük már meg az időpontot!“, értve ezen a surranós érkezést. Mást semmit. Nem mondja, hogy sajnálom, nem mondja, hogy „hiányzol“, vagy ehhez hasonlókat, a „mostantól minden másképp lesz”-típusú szöveget pedig nem is várom, ahhoz már túl öreg vagyok. Ezekben a helyzetekben csak két dolgot nem tudok megfejtetni: ha neki ez csak ennyi, minek jön utánam? és én, a jó házból való megszeretgetett kisasszony miért adom be a derekam előbb-utóbb egy „mit hisztizel?”-re?

A dicséretei egy területre koncentrálnak, és nagyjából így hangzanak: „gyönyörűen szopsz”, vagy „jó dugni téged” és hasonló bókok, amelyek arra utalnak, milyen örömet okozok neki. Szokta még mondani, hogy „jó a technikád”. Aljosa nem tudja, hogy nekem nincs technikám. Egyetlen egy van csak akkor, amikor ő úgy derekasan hozzám fog, a túlélés. Eddig sikerült, lehet, hogy ez tetszik neki.

Olyan vagyok, mint a sivatagi vándor, aki elrejtett, föld alatti gyökerekből próbál vizet facsarni magának, egy-két cseppet, hogy tovább tudjon menni: így próbálok én is szerelemcseppeket kinyerni belőle, de Aljosa sivatagában cseppeket legfeljebb akkor talál az utazó, ha nem keres. Nem jön szembe más, csak nők, idegen hajszálak, régi és új történetek, szőke és barna arcképek meg az utasításai, hogy csatoljam ki az övét. Most.

Persze egy dologgal nem lehet vádolni: sosem mondanám, hogy a gyönyört szűken mérné. Néha talán másképp szeretném, egy kicsit hosszabban, kitartottan, nem többször egymás után, mint valami tábori tüzéségen, de nem hagyott még szükségben tehetetlenül rángani, mindig odaillesztette a kezét, a száját, az ágyékát, ahova kellett. Az is igaz, hogy magának sem méri szűken, ami azt jelenti, hogy van dolgom, elég, ha odajutunk. Értékelem én, hogy nem hagy magamra, hogy az én rándulásom legtöbbször az övé előtt következik, csak sosincs idő megbeszélni, hogyan szeretném. Aljosa azt hiszi, hogy gyors vagyok, és szeretem a durvaságot, főként, mert ezt akarja hinni, és figyelmen kívül hagyja, mennyire vágyom a gyengédségére. A fél arcomat látja és a fél testemet. Azt az arcomat, amelyik nem bír magával, amelyik egy tekintettel letépne a másik ruháit, amelyik csúnya szavakat mond, és élvezettel végzi el azokat a mutatványokat, amelyek szerinte egy férfi kielégítéséhez szükségesek. A többi nem érdekli, a többit félresöpri, a gyengédségét az előjátékra korlátozza, arra az esetre, ha éppen rossz kedvem van, és némi kedves simogatás nélkül nem tudna célt érni.

Legszerelmesebb akkor szoktam lenni, amikor szakítok vele. Végtelen és tiszta szerelem fog el olyankor, gyakran vágymentes, szent vonzalom, és összecsókolnám a tarkójának minden négyzetcentiméterét, a csuklóját, a könyökét, a lábikráját, a csípőcsontját, a barna bőrét a legvalóságosabb helyeken, és késztetést érzek, hogy napi száz üzenetet küldjek neki csak a nevével, hogy „Aljosa”, „Aljosa”, „Aljosa”, és így tovább, megállás nélkül, de hát ugye éppen szakítottam – úgyhogy nem teszem. Kristálytiszta látom, hogy ennek most vége, végre vége, büszkén veregetem a vállam, hogy megtettem, és szívemben a legmélyebb szerelemmel járom az utcákat, amíg nem üzen, hogy találkozunk, amúgy ártatlanul, egy kávéra. Vagy amíg el nem fog egy álnokul beszökő, befurakodó vágy, amelyik a hasamat árasztja el, bemelegíti, bebizsergeti az egészet és feljebb meg lejjebb kúszik, és amíg arra nem gondolok, ahogy Aljosa magához húz, és azt mondja, „add ide a nyelved”, és beszippant, magába szippant, és közben nyög egyet, sóhajszerű torokhang ez, megelégedett, vággyal teli félig felszabadult karcolás, amely a teremtéskor hangozhatott el valahol akkortájt, amikor az Isten külön-

választotta az eget és a földet, és látta, hogy ez jó, akkor adták ezt a hangot a teremtett, kialakulatlan félig dolgok, és ugyanígy nyögnek mély gyönyörrel a megfogant életek rögtön a sejtek egyesülése után, amikor beleszédülnek az életbe, és először érzik meg a létezés végtelen félelmét és gyönyörűségét. Ennek a hangnak az emléke elbizonytalanít, és kisebb hatékonysággal kerülöm el Aljosa lakhelyét, és nehezebben mondok nemet halkán sűrűtő, félig közömbös üzeneteire.

Így előbb-utóbb találkozunk, és olyankor ráébredek, hogy Aljosa sokkal kevésbé szerelemre méltó, mint ahogy emlékeztem rá, vagyis még annál is kevésbé, ahogy gondoltam. Isszuk a kávé, és feltűnik, hogy öregszik: ráncos az arca és karikás a szeme, a fogai kimondottan rosszak és még össze-vissza is állnak, bénán egymásra torlódtak, és azonnal el kellene távolítani a fogkövet. A haja valaha talán gyönyörű, dús volt, mára viszont ritkás, félek meghúzni, nehogy kitépjem egy csomóban. Kiábrándító alkoholszagot áraszt néha, ami csak nagyon ritkán izgató, és tény, hogy az ujjai hosszúak és épp megfelelően puhák, a teste arányos, vékony, a tarkója harapnivaló, mégsem értem, mi kell benne nekem. Hát nincs itt semmi. És éppen ilyenkor tudom a leghevesebben odaadni magam, akkor, amikor végre beláttam, hogy már kedvem sincs hozzá, na, ilyenkor szoktam felsikítani a szomszédban lakó szeretőket, rúgkapálni, pofozkodni, engedni és lüktetni, és végképp ráébredni, hogy Aljosa egy spirál, egy rohadt örvény, nem a saját jogán, hanem velem együtt, akkor örvény, ha én nézek rá, de olyankor magába szippant, minél jobban kapálódzok, annál mélyebbre lök, és minél kevésbé kiáltok, annál természetesebben fogad magába, és legjobban teszem, ha most már meg sem szólalok, mert a „nem akarlak többet látni”-típusú mondataimnak egyáltalán semmi jelentése nincs kettőnk viszonylatában, a hétköznapi párbeszédeinknek a jelentősége kétséges, a „jó a technikád”-jellegű bókokra nekem nincs szükségem, amire meg volna, úgysem hangzik el, a „szeretlek”-jeim mintha a semmibe csapódnának, amikor kimondom, a panaszaim pedig csak provokációk. Legfeljebb ha azt meghallja, hogy szeretés közben bíztatok, de az egyébként is egyértelmű, nem kell ahhoz beszélni. Alapvetően úgy érzem, Aljosával leépíthetnénk a szavakat egymás között, hiszen nagyobbrészt vagy akadályoznak, vagy semmit sem jelentenek, ha kimondjuk őket. Lehetnénk néma szeretők, akik boldogtalanok bár, de hang nélkül teszik a dolgukat egymással ebben az össze-vissza karattyoló világban.

© Fortepan, Bojár Sándor, 1968